

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 26. března 2018

takto:

K odvolání obžalovaného M■■■■ V■■■■ se **zrušuje** rozsudek Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 18. 1. 2018 č. j. 1 T 48/2017-289 a tato trestní věc vedená pro skutek uvedený v obžalobě Okresního státního zastupitelství Plzeň-sever ze dne 27.3. 2017 sp. zn. ZT 317/2016 **se postupuje ÚMO Plzeň 4**, neboť nejde o trestný čin, avšak zažalovaný skutek by mohl být posouzen jako přešupek (§ 257 odst. 1 písm. b), § 222 odst. 2 trestního řádu).

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný M■■■■ V■■■■ uznán vinným přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 147 odst. 1 trestního zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku na tom skutkovém základě, že dne 11.09.2016 v době okolo 15.00 hod v obci Dýšina, okr. Plzeň-město, na pozemní komunikaci v ulici V Loužku před rodinným domem čp. ■■■■, po vzájemné slovní rozepři napadl V■■ V■■■■, nar. ■■■■■, tím způsobem, že čelem proti němu stojícího poškozeného pravou rukou (chvatem zvaným kravata) uchopil kolem krku a levou rukou uchopil za pravý loket, tahem ho svedl před sebe na zem na záda tak, že tělo poškozeného otočil okolo svého pravého boku, přičemž obžalovaný po ztrátě rovnováhy upadl na poškozeného, který si při dopadu dosedl na hlezno pravé nohy, kterou při pádu nechal nepříroženě zkroucenou pod svou pravou hýždí, čímž si způsobil mírně vychýlenou zlomeninu zevního kotníku pravého hlezna, měl i drobné oděrky vlevo bočně nad hřebenem kyčelní kosti a v levé lopatkovité krajině zad, kdy zranění pravého hlezna bylo posouzeno jako zranění těžké, neboť si vyžádalo ošetření poškozeného na klinice ortopedie a traumatologie FN Plzeň spočívající v repozici pravého hlezna, sádrové fixaci nahrazené ortézou a následných rehabilitacích, přičemž v důsledku tohoto těžkého zranění byl poškozený vážně a obzvláště citelně omezen v obvyklém způsobu života po dobu nejméně 41 dní, během nichž mohl chodit jen za opory berlí a nemohl navštěvovat školu, zaměstnání a věnovat se sportovním aktivitám.
2. Za tuto trestnou činnost byl obžalovaný M■■■■ V■■■■ odsouzen k úhrnnému peněžitému trestu v počtu 225 denních sazeb s tím, že jednodenní sazba činí 1 000 Kč. Pro případ, že by uložený peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání pěti týdnů. V adhezním řízení byla obžalovanému uložena povinnost uhradit poškozené České průmyslové zdravotní pojišťovně se sídlem Jeremenkova 161/11, Ostrava-Vítkovice, škodu ve výši 6 663 Kč. Dále byla uložena obžalovanému povinnost uhradit poškozenému V■■ V■■■■ na náhradě škody částku 250 Kč a tento poškozený byl se zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody a nemajetkové újmy odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Proti tomuto rozsudku si v zákonné lhůtě podal obžalovaný M■■■■ V■■■■ odvolání, které zaměřil proti všem výrokům a odůvodnil v podstatě tím, že nesouhlasí se skutkovými závěry napadeného rozsudku a v návaznosti namítl, že soud nehodnotil jeho jednání jako nutnou obranu dle § 29 trestního řádu a použil nesprávnou právní kvalifikaci.
4. Konkrétně odvolatel v odůvodnění podaného odvolání namítl, že soud nesprávně zhodnotil provedené důkazy, kdy zejména z předmětného videa vyplývá, že na poškozeného nezaútočil, ale

Shodu s prvopisem potvrzuje Vendula Jurčová.

naopak on jej atakoval jako první a to v okamžiku, kdy považoval rozhovor za ukončený a od poškozeného odcházel. Dále odvolatel uvedl, že soud měl hodnotit jeho jednání jako nutnou obranu dle § 29 trestního řádu s tím, že projednávaný skutek nemůže být trestným činem z důvodu okolnosti vylučující jeho protiprávnost.

5. Nesprávnost odvolatel spatřuje i v hodnocení subjektivní stránky přečinu (těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti), neboť celý incident se odehrál během pár sekund a on nemohl předpokládat, že bude poškozeným atakován a to navíc zezadu, takže bude nucen se bránit.
6. Odvolatel dále namítá, že poškozenému nebyla způsobena vážná porucha zdraví ve smyslu ustanovení § 122 odst. 2 trestního zákoníku a to ani ve smyslu ustanovení § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku, neboť za delší dobu trvání poruchy zdraví se považuje vážná porucha zdraví, která poškozeného omezuje nejméně po dobu šesti týdnů, tedy 42 dnů. V uvedeném případě byla poškozenému sejmuta sádra po deseti dnech a bylo mu povoleno nohu na 50 % zatěžovat, takže rozhodně nejde o vážnou poruchu zdraví, přičemž tato porucha nedosahovala ani zákonné lhůty 42 dnů. Proto dle odvolatele nemohla být naplněna skutková podstata přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti. V dané souvislosti odvolatel připomíná, že v průběhu řízení zpochybnil odbornost přibráného znalce MUDr. Mandyse s tím, že trestní řád nestanoví lhůtu, do které je nutno vznést námitku proti odbornosti znalce.
7. Pokud jde o přečin výtržnictví, odvolatel uplatňuje výhradu, že výtržností se rozumí jednání, které závažným způsobem narušuje veřejný klid a pořádek a je pro ně typický zjevně neuctivý a neukázněný postoj pachatele k zásadám občanského soužití, přičemž hrubě uráží, vzbuzuje obavy o bezpečnost, zdraví, majetku, nebo výrazně snižuje vážnost většího počtu osob současně přítomných. Tyto zákonné podmínky podle odvolatele naplněny nebyly a nebylo ani zohledněno jednání poškozeného V [REDACTED].
8. Zcela na závěr podaného odvolání obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a zprostil jej obžaloby.
9. Krajský soud v Plzni z podnětu řádně a včas podaného odvolání přezkoumal dle § 254 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech napadených výroků, jakož i správnost předcházejícího řízení, přičemž vycházel zejména z konkrétně uplatněných námitek odvolatele. Na základě tohoto postupu dospěl Krajský soud v Plzni k následujícím zjištěním a závěrům.
10. Především je třeba uvést, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí nevykazuje procesní vady, pro které by bylo třeba napadený rozsudek rušit z titulu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Ostatně odvolatel procesní námitky ani neuplatnil.
11. Také skutková zjištění uvedená ve skutkové větě výrokové části rozsudku nacházejí oporu v provedených důkazech. Okresní soud zjistil skutkový stav věci v nezbytném rozsahu a bez důvodných pochybností, tedy tak, jak předpokládá ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu a to na základě řádného vyhodnocení všech provedených důkazů (s níže uvedenými dílčími výhradami), neboť tyto důkazy hodnotil jednotlivě i v souhrnu a v souladu se svým vnitřním přesvědčením, tedy tak, jak předpokládá zásada volného hodnocení důkazů obsažená v ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu.
12. Podle názoru odvolacího soudu však nalézací soud zjištěný skutkový stav nesprávně právně vyhodnotil.
13. Především je třeba odvolateli přisvědčit v tom směru, že těžkou újmou na zdraví se rozumí jen **vážná porucha zdraví** nebo jiné vážné onemocnění za podmínek uvedených pod písm. a) – i) ustanovení § 122 odst. 2 trestního zákoníku. V dané konkrétní věci soud prvního stupně posoudil zranění poškozeného V [REDACTED] V [REDACTED] jako vážnou poruchu zdraví trvající delší dobu ve smyslu ustanovení § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku. Pominul však, že u dané varianty těžké újmy se za dělicí hranici mezi těžkou újmou a tzv. prostou újmou na zdraví považuje doba šesti týdnů, tedy 42 dnů, přičemž takovéto zjištění nevykazuje ani dobrozdání znalce MUDr. Mandyse, o

kteřé se okresní soud opírá s tím, že hranice šesti týdnů závisí i na posouzení ostatních okolností, přičemž jde o otázku právní, kterou přísluší řešit soudu a nikoliv znalci. Krajský soud jako soud odvolací k tomu podotýká, že rozlišení ublížení na zdraví ve smyslu ustanovení § 122 odst. 1 trestního zákoníku a těžké újmy na zdraví dle ustanovení § 122 odst. 2 trestního zákoníku je sice otázkou právní, ovšem musí být postaveno na spolehlivých odborných závěrech, tedy znaleckém posouzení. Znalci tedy neřeší otázky právní, ale odborné, potažmo skutkové, ohledně nichž platí zásada *in dubio pro reo*, tedy v pochybnostech ve prospěch obžalovaného. Okresní soud ve smyslu této zásady v daném případě nepostupoval, neboť se při neshodě závěrů znalců MUDr. Šlégl a MUDr. Mandyse ohledně závažnosti zranění poškozeného přiklonil k názoru znalce MUDr. Mandyse, aniž by přesvědčivě negoval závěry znalce MUDr. Šlégl, který je navíc specializovaným znalcem v oboru zdravotnictví – ortopedie a traumatologie. Navíc ani závěry znalce MUDr. Mandyse neskýtají spolehlivou oporu pro právní závěr, že poškozený utrpěl těžkou újmu na zdraví, neboť delší dobu trvající porucha zdraví nedosahovala požadované hranice 42 dnů a navíc nebyla splněna zákonná podmínka návěty ustanovení § 122 odst. 2 trestního řádu zahrnující požadavek vážné poruchy zdraví. O vážnou poruchu zdraví jde v případě **velmi citelné újmy** v obvyklém způsobu života poškozeného. V dané konkrétní věci vyhodnotil specializovaný znalec MUDr. Michal Šlégl zranění poškozeného jako **lehké s běžnou dobou léčby 5 týdnů**.

14. Ze shora uvedených důvodů dle názoru odvolacího soudu v dané trestní věci nepřichází do úvahy uplatněná právní kvalifikace dle ustanovení § 147 odst. 1 trestního zákoníku, přičemž vzhledem k absenci odvolání státního zástupce nelze uvažovat ani o uplatnění právní kvalifikace dle ustanovení § 146 odst. 1 trestního zákoníku, byť okolnosti jednání obžalovaného nepochybně evokovaly zavinění v podobě úmyslu nepřímého ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. b), resp. dle ustanovení § 15 odst. 2 trestního zákoníku. Touto úvahovou rovinou se však odvolací soud vzhledem k principu zákazu reformace *in peius* z logických a zákonných důvodů dále neubíral.
15. Dle názoru odvolacího soudu nebyla v daném případě správně aplikována ani právní kvalifikace jednání obžalovaného dle ustanovení § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Obligatorní zákonný znak skutkové podstaty přečinu výtržnictví „**na místě veřejnosti přístupném**“ totiž předpokládá, že k výtržnickému jednání dojde na místě, **kde se zpravidla v danou dobu zdržuje větší počet osob**. Za takové místo dle názoru odvolacího soudu nelze považovat odlehlou pozemní komunikaci v okrajové části malé obce (viz fotodokumentace na č.l. 148 – 149 spisu), a to ani za současného zjištění, že k činu došlo v odpoledních hodinách okolo 15:00 hod.
16. Na základě shora uvedených zásadních zjištění a úvah dospěl krajský soud k závěru, že předmětné jednání obžalovaného nenaplnuje požadované zákonné znaky ani jednoho z uplatněných přečinů, přičemž do úvahy nepřichází ani aplikace jakéhokoliv jiného trestného činu uvedeného v trestním zákoníku. Jednání obžalovaného by však mohlo vykazovat parametry přestupku dle ust. § 49 zák. o přestupcích. Vyřešení této otázky však soudu nepřisluší. Proto byl k odvolání obžalovaného napadený rozsudek zrušen a věc byla postoupena ÚMO Plzeň 4 jako orgánu příslušnému na základě přenesené působnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému

dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 26. března 2018

JUDr. Milan Suk v. r.
předseda senátu